

Když jsem ve čtvrtek ráno vešel do kuchyně, nejdřív ze všeho jsem uviděl Maggiin vystrčený zadek. Docela fajn budíček, na mou duši. Má pěknou figuru, drží se v kondici, takže ranní podívání na její hezké půlky napínající černou síťovinu noční košile je v zásadě pozitivní způsob, jak vykročit do nového dne.

Až na to, že měla hlavu v troubě. A v kuchyni to zavánělo plynem. A v ruce držela zapalovač s decimetrovým modravým plamínkem a tím mávala uvnitř trouby, jako kdyby byla na koncertě revivalu kapely Tickle Monkey.

„Prokristapána, Maggie! Co to sakra děláš?“

Skočil jsem přes kuchyň, chytil jsem noční košili do hrsti a pořádně jsem škulbl. Jak jí hlava vyklouzla z trouby ven, praštila se. Nahoře na sporáku zadrnčely pánve a ona upustila zapalovač. Ten odletěl přes smirkolino a skončil v koutě. „Aúúúúú!“ Chytila se za hlavu. „Aúúúúú!“

Otočila se a dala mi pohlavek. „Proč jsi to udělal, do prdele?“ přejela mi nehty po tváři a už se chystala na oči. Odstrčil jsem ji. Vrazila do zdi a otočila se, připravená jít zase po mně. „Co tě to bere?“ vřískala. „Jsi naštvanej, že se ti včera nepostavil, nebo co? Chceš mě místo toho mlátit?“ Sebrala ze sporáku litinovou pánvičku, až se všude možně po hořácích rozletěly kousky slaniny z Šikomorazu. „Chceš to zkusit znova, ty trogu vylízaná? Co? Chceš?“ Výhružně se pánvičkou rozpráhla a vykročila ke mně. „Tak do toho!“

Odskočil jsem a mnul si poškrábanou tvář. „Zbláznila ses! Já tě tu zachraňuju, aby ses nevyhodila do povětří, a ty mě chceš mlátit do hlavy?“

„Dělala jsem ti snídani, ty vole!“ Projela si prsty v pocuchaných černých vlasech a ukázala mi krev. „Rozbil jsi mi palici, blbče!“

„Zachránil jsem ti kejhák, tak je to.“ Odvrátil jsem se a začal jsem v kuchyni otevírat okna, aby se plyn vyvětral. Místo dvou oken tu jsou jen kusy papundeklu, které se sundají snadno, ale jedno z těch zbývajících nepoškozených oken se svinsky zaseklo.

„Ty hajzle mizerná!“

Otočil jsem se tak akorát včas, abych se pánvičce uhnul. Pak jsem jí tu zbraň vypáčil z ruky a odstrčil jsem ji, rázně, a dál jsem otevíral okna. Vrátila se, a jak jsem cloumal za okenní rám, pokusila se vmáchnout přede mě. Zase mě začala drápat na obličej, škrábala a ječela. Znovu jsem ji odstrčil, a když se chtěla vrátit, napřáhl jsem pánvičku. „Mám tě tím praštit?“

Vycouvala a upírala oči na pánev. Kroužila kolem mě. „Nic víc mi k tomu nepovíš? Jenom že jsi mi prej zachránil kejhák?“ Byla zarudlá vztekem. „Co třeba ‚To je od tebe hezký, Maggie, že ses snažila tu troubu spravit‘ anebo ‚Dík, že se staráš, abych před prací měl slušnou snídani, Maggie‘?“ Popotáhla nosem, pak po mně plivla, slina dopadla na stěnu a Maggie mi ukázala zdvižený ukazovák. „Tak si tu snídani udělej sám, debile. Už pro tebe podruhý nehnu prstem.“

Upřeně jsem se na ni díval. „Ty jsi pitomá jak pytel trogů, je ti to jasný?“ Ukázal jsem pánvičkou k troubě. „Hledáš únik plynu se zapalovačem v ruce? Máš ty vůbec nějaký mozek? Haló, je někdo doma?“

„Takhle se mnou nemluv! Sám jsi trog pitomej...“ Najednou, příškrčeně v půli věty zmlkla a sedla si, jako by dostala do hlavy zásah kusem betonového deště. Jednoduše se svalila na žluté smirkolino. Úplně ji to ohromilo.

„Aha.“ Zvedla ke mně udivené oči. „Promiň, Trave. To mě vůbec nenapadlo.“ Zadívala se do rohu, na svůj zapalovač. „Do prdele. No tohle.“ Položila si hlavu do dlaní. „Tý vado... no teda.“

Začala škytat a pak se rozbřečela. Když zase zvedla hlavu a podívala se na mě, veliké hnědé oči měla plné slz. „Je mi to hrozně líto. Fakt hrozně moc.“ Slzy se už koulely po tvářích jedna za druhou. „Mě to nenapadlo. Prostě mi to nedošlo. Já jsem si...“

Pořád jsem byl nachystaný na hádku, ale když jsem viděl, jak sedí na podlaze celá nešťastná a ztracená a omlouvá se, tak mě to přešlo.

„Pust' to z hlavy.“ Vrátil jsem pánvičku na sporák a šel jsem zpátky, škubnout pořádně tím zaseklým oknem. Dovnitř foukal větřík a smrad plynu se pomalu vytrácel. Když se slušně vyvětralo, odtáhl jsem troubu od zdi. Slanina se válela všude na hořácích, byla zplíhlá, a jak už nebyla v celofánu Šiko-mraz, začala tát; proužky se válely všude, byly mramorované a lesklé tukem. Maggiina představa domácí snídaně. Dědeček by z ní byl nadšený. Snídaně, to bylo jeho evangelium. Až na ten Šiko-mraz. Tuhle obalovou techniku nenáviděl.

Maggie si všimla, jak se dívám na slaninu. „Dokážeš tu troubu spravit?“

„Teď ne. Musím jít do práce.“

Otřela si dlaní oči. „Škoda tý slaniny,“ řekla. „Promiň.“

„To je prkotina.“

„Musela jsem obejít šest krámů, než jsem ji sehnala. Tohle bylo poslední balení, a že prý nevědí, kdy přijde další dodávka.“

Na to jsem neměl co říct. Našel jsem uzávěr plynu a otočil jsem jím. Začichal jsem. Pak jsem ještě čichal všude kolem sporáku i v celé kuchyni.

Pach plynu byl skoro pryč.

Až teď jsem si všiml, že se mi třesou ruce. Zkusil jsem vyndat ze skříňky balení kávy, ale upadlo mi. Když dopadlo na linku, ozvalo se plácnutí, jako by to byl balónek s vodou. Položil jsem na linku ruce, naplocho, dlaněmi, pořádně jsem se o ně opřel, aby se přestaly klepat. Jen se mi místo nich začaly třást lokty. Jednomu se nestává každé ráno, že ho někdo div nevyhodí do vzduchu.

Ale když jsem o tom tak přemýšlel, bylo to svým způsobem směšné. Ten plyn dost často ani nejde. A když zrovna jde, Maggie si usmyslí, že si bude hrát na opraváře. Měl jsem co dělat, abych se nerozchechtal.

Maggie pořád stála uprostřed místnosti a čichala. „Fakt je mi to moc líto,“ zopakovala.

„V pohodě. Už na to nemysli.“ Pustil jsem se linky. Ruce mi už nekmitaly. To bylo něco. Roztrhl jsem balíček s kávou a začal ji chlemtat na studeno. Po těch ranních událostech mě kofein uklidnil.

„Ale já se vážně omlouvám. Mohla jsem nás oba zabít.“

Chtělo se mi říct něco zlomyslného, ale k čemu. Byla by to jen zbytečná krutost. „Ale nezabilas. Takže je to v pořádku.“ Odsunul jsem si židli, posadil jsem se a vyhlédl jsem z otevřeného okna. Nebe nad městem opouštělo žlutý ranní smog a přecházelo do barvy modrozeleného dopoledního smogu. Dole se už lidé vydávali vstříc novému dni. Zvuk až sem doléhal jako přes filtr: děti šly do školy a řvaly na sebe. Drncala kolečka s rozvážkou. Zaskřípěl motor nějakého nákladáku, rachtalo to a kvílelo a vysílalo černé mraky výfukových plynů, které se nesly do okna společně s letním horkem. Zašátral jsem po inhalátoru a dýchl jsem si, pak jsem se přinutil usmát se na Maggii. „Jako když ses tehdy pokoušela vyčistit zásuvku vidličkou. Stačí, když si zapamatuješ, že nemáš hledat úniky plynu s otevřeným ohněm. Nedělá to dobrotu.“

Nejspíš jsem řekl něco špatného. Nebo jsem zvolil špatný tón.

Maggiina stavidla se zase otevřela: ne jen to popotahování a slzičky, ale celá ta průtrž bédování a lamentování, po tvářích jí crčely slzy, nos napuchal. „Promiň. Promiň. Promiň,“ opakovala to pořád dokola, sampl od Ja-Lu, ale bez podzvukového dusání, se kterým by se to poslouchalo příjemněji.

Chvíli jsem se díval do stěny, zkoušel jsem počkat, až to přejde, a napadlo mě dát si uchomáč a poslechnout si něco od skutečné Ja-Lu, jenže jsem nechtěl vybíjet baterku, protože mi dost trvalo, než jsem nějaké dobré sehnal, a stejně, to by asi nebylo poctivé, takhle se vykrotit, když ona brečí. Takže jsem tam seděl a ona plakala a nakonec jsem to sbalil a svezl se vedle ní na podlahu a objímal jsem ji, dokud se neunavila.

Konečně přestala brečet a začala si utírat slzy. „Promiň. Už si to budu pamatovat.“

Nejspíš si všimla mého výrazu, protože nasadila naléhavější tón. „Fakt. Už jo.“ Rukávem noční košile si utřela nos. „Asi vypadám děsně.“

Vypadala napuchle a usmrkaně a měla zarudlé oči. „Vypadáš dobře,“ já na to. „Skvěle. Vypadáš skvěle.“

„Lháři.“ Usmála se a pak potřásla hlavou. „Nechtěla jsem se takhle sesypat. A ta pánvička...“ Zase potřásla hlavou. „Nejspíš to dělá ten premenstruační syndrom.“

„Bereš gynoloft?“

„Nechci se vrtat ve vlastních hormonech. Víš, čistě pro případ...“ Znovu potřásla hlavou. „Pořád si myslím, že tentokrát třeba, jenže...“ Pokrčila rameny. „To nic. Plácám.“ Znovu se o mě opřela a na chvílku ztichla. Cítil jsem, jak dýchá. „Prostě pořád doufám,“ ozvala se konečně.

Pohládl jsem ji po vlasech. „Jestli se to má stát, tak se to stane. Hlavně si musíme uchovat optimismus.“

„Jasně. Je to v rukou Božích. Já vím. Jen pořád doufám.“

„Miku a Gabe na to čekali tři roky. My se snažíme... jak dlouho, šest měsíců?“

„Rok... přespříští měsíc.“ Zmlkla a potom povídá: „Lizzi a Pearl měli samé samovolné potraty.“

„Než si začneme dělat starosti se samovolnými potraty, máme ještě řůru možností.“ Vymanil jsem se jí z objetí a šel jsem ve skříňkách pátrat po dalším kávovém sáčku. Tentokrát jsem si dal načas a protřásl jsem ho. Sám se ohřál a já ho roztrhl a popíjel jsem. Nebylo to tak dobré jako z toho malého vařáku, co jsem Maggii sehnal na bleším trhu, aby si mohla dělat kávu na sporáku, ale zase o moc lepší, než se nechat výbuchem roztrhat na kusy.

Maggie už se dávala dohromady, zvedla se z podlahy a začala chodit sem tam. I když byla tak napuchlá a ubrečená, stejně jí to v té síťové noční košili slušelo: hodně holé kůže a zajímavých stínů.

Přistihla mě, jak si ji prohlížím. „Čemu se tak usmíváš?“

Pokrčil jsem rameny. „V té noční košili ti to sluší.“

„Koupila jsem ji ve výprodeji pozůstalosti po té paní, co bydlela pod námi. Je skoro nenošená.“

Vilně jsem ji okukoval. „Mně se líbí.“

Zasmála se. „Teď? Včera jsi nemohl, předevcírem taky ne, a teď chceš?“

Pokrčil jsem rameny.

„Už takhle přijdeš pozdě.“ Otočila se a teď se zase ona začala prohrabovat ve skříňkách. „Chceš snídaňovku? Když jsem sháněla tu slaninu, koupila jsem jich spoustu. Asi už ta fabrika zase funguje.“ Než jsem stačil odpovědět, jednu mi hodila. Chytil jsem ji, roztrhl jsem obal s usměvavým obličejem a při jídle jsem si pak četl složení. Fíky a lískové oříšky, k tomu řůra živin, třeba dextro-formalbuterolhyd. Není to tak bezva jako chemikálie v rozmrazovacích baleních Šiko-mraz, ale co, sakra, výživa jako výživa, no ne?

Maggie se odvrátila a dívala se, v jakém stavu jsem zanechal sporák. Okny dovnitř proudil horký dopolední vzduch a slanina byla co vteřinu zavadlejší a masnější. Napadlo mě, že bych ji mohl vzít dolů a nechat upéct na chodníku. Kdyby nic jiného, mohl bych s ní nakrmit trogy. Maggie se štípala do rtu. Čekal jsem, že z ní vypadne něco o sporáku nebo o té vyplývané slanině, ale místo toho řekla: „Dneska večer jdeme na skleničku s Norou. Chce jít k Wicky.“

„S tou poďobanou?“

„To není vtipný.“

Vrazil jsem si do pusy zbytek snídaňové tyčinky. „Mně to vtipný připadá. Obě jsem vás varoval. Ta voda není bezpečná, a k ničemu.“

Ušklíbala se. „Mně se nic nestalo, pane chytřej. Všichni jsme se dívali a nebyla žlutá ani slizká ani...“

„Takže jste do ní naskákali a šli plavat. A ona teď má všude ty divný beďary. Záhada.“ Dorazil jsem druhý balíček kávy, obal od něj i od snídaňovky jsem hodil do odpadu a spláchl to trochou vody. Za půl hodiny se budou otáčet a rozpouštět v útrobach čerpadla dvě. „Nemůžeš si myslet, že to je čistý, jenom protože to vypadá průhledně. Mělas kliku.“ Utřel jsem si ruce a sápal jsem se po ní. Prsty jsem jí přešel po bocích.

„Jo. Klika. Pořád žádná reakce.“

Plácnutím mi srazila ruce pryč. „Co je, jseš snad doktor, nebo co?“

„Specialista na pleťové krémy...“

„Nebud' nechutnej. Pověděla jsem Noře, že se sejdeme v osm. Můžeme jít k Wicky?“

Pokrčil jsem rameny. „Pochybuju. Je to dost nóbl.“

„Ale Max je ti zavázaný a...“ nedořekla a přistihla mě, jak na ni zase poulím oči. „Aha. Takhle.“

„Co tím myslíš?“

Potřásla hlavou a pousmála se. „Měla bych být ráda... po těch posledních večerech.“

„Přesně tak.“ Sehnul jsem se k ní a políbil jsem ji.

Když se po chvíli odtáhla, zadívala se na mě těma svýma velikýma hnědýma očima a celá bída toho rána prostě odplynula. „Přijdeš pozdě,“ řekla.

Jenže se ke mně pořád tiskla a už mě přes ruce neplácala.

Léto v New Yorku nemám vůbec rád. Horko sedí mezi budovami a všechno dusí a vzduch se prostě... zastaví. Cítíte všechno. Plast, jak se taví do horkého betonu, hořící odpadky, starou moč, která kvasí do vzduchu, kdykoli někdo vylije vodu do stoky; i přímočarý pach příliš mnoha lidí žijících pohromadě. Jako kdyby se všechny mrakodrapy změnilly v potíci se alkoholiky po flámu, co tu vyčerpaně postávají a jen se z nich linou důkazy o tom všem, co prováděli. Moje astma se z toho může zcvoknout. Jsou dny, kdy si prásknu z inhalátoru třikrát, abych se vůbec dostal do práce.

Na létě je dobrá zhruba tak jediná věc, totiž že to není jaro, takže člověku aspoň tak často neprší na hlavu betonový déšť rozmrazků.

Beru to přes park, čistě aby si plíce oddechly od sajrajtu a smradu, ale moc velké zlepšení to není. I když dopolední žár zatím pořád jen sílí, stromy vypadají zaprášeně a unaveně, všechny listy mají svěšené, na trávníku jsou veliké hnědé skvrny podobné lysinám starého psa; tráva to prostě na léto sbalila.

Trogů je už venku fůra, leží na trávě, povalují se v prachu a na sluníčku, užívají si dalšího letního dne, kdy nemusí nic dělat. Ven je vytáhlo počasí. Zastavil jsem se a pozoroval je, jak dovádějí – chlupatí a nadržení a totálně zbavení starostí.

Před časem kdosi přišel s peticí požadující, aby se jich město zbavilo, anebo aby je aspoň nechávalo kastrovat, ale starosta vystoupil s projevem, jako že mají taky svoje práva. Koneckonců to jsou něčí děti, i když si to nikdo nechce připustit. Dokonce přinutil policisty, aby je nedovolovali tolik mlátit, z čehož bulvár začal

běsnit. Všude psali, že starosta má nemanželské dítě, troga, schované v Connecticutu. Ale po pár letech si lidi zvykli, že jich je všude plno. A bulvární noviny zkrachovaly, takže starostovi už nemuselo vadit, co se říká o jeho nemanželském dítěti.

Dneska jsou trogové prostě jen součást kulisy, plný park opičích lidí s kašovítymi ksichty, co se tam poflakují, mají sytě žluté oči a veliké růžové jazyky a jenom o trochu míň srsti, než aby přežili v přírodě. Když uhodí zima, buď mrznou po desítkách, anebo táhnou k jihu, za teplem. Přesto je jich léto od léta víc.

Když jsme se s Maggii poprvé pokoušeli o dítě, zdál se mi zlý sen, že se Maggii narodil trog. Držela ho v náruči a usmívala se, bylo to hned po porodu, ona byla celá zpocená a napuchlá a říkala: „To je krása, co? Vid', že to je krása!“ A pak mi toho mrňouse podala. A nejstrašnější na tom nebylo, že to je trog; nejděsnější bylo, jak asi všem v práci vysvětlím, že si ho necháme. Protože já tu potvůrku s rozmačkanou tváří miloval. Takové asi je být rodič.

Ten sen mě asi měsíc děsil tak, že jsem se sotva vlekl. Maggie mě kvůli tomu držela na pilulích.

Jeden trog se přeloudal kolem mě. Posílal... nebo posílala, jaký rod chcete vybrat pro hermafrodita s kozama a velikým ptákem, prostě posílalo mi to uslintané polibky. Jen jsem se usmál, zavrtěl jsem hlavou a usoudil jsem, že to asi je on, protože měl chlupatá záda, a taky právě proto, že měl toho bimbasa, ne jen takovou trubičku, jakou mívají někteří z nich. Trog přijal odmítnutí dost dobře. Jen se usmál a pokrčil rameny. Tohle je na nich docela příjemné: jsou sice pitomější než křečci, ale mají milou povahu. Lepší než většina kolegů v práci, na mou duši. A o moc lepší než řada lidí, které potkáte v podzemce.

Trog se odloudal pryč, masturboval a hekal, a já šel dál přes park. Na protější straně jsem po pár ulicích dorazil na Freedom Street a pak jsem se po schodech vydal dolů do hlavní rozvodny.

Když jsem odemykal, Chee už na mě čekal.

„Alvarez! Jdeš pozdě, čoveče.“

Chee je nervózní hubeňourek s kšandami a zrzavými vlasy, které má ulízané do přehazovačky přes plešku. Věčně se kolem něj vznáší štiplavý smrad, protože kvůli tomu plešatění bere nějakou směs

steroidů; ne že by mu po ní vlasy růst nezačaly, jenže vždycky jenom na nějaký čas, pak si za ně začne nutkavě škubat a ony padají a on musí se steroidy začít odznovu. Mezitím smrdí jako Hudson. Nevím, co používá za gel, ale lebka se mu od něj leskne jako naleštěná koule na bowling. Dřív jsme mu říkali, ať ten sajrajt přestane brát, jenže on pak začínal běsnit, a když jste to dělali moc dlouho, začal být agresivní.

„Jdeš pozdě,“ zopakoval. Drbal se na hlavě jako epileptická opice, která sama sobě vybírá breberky.

„Jo? No a?“ Vyndal jsem ze skříňky pracovní bundu a navlékl jsem ji. Fluorescentňáky jenom tak líně poblikávaly, klimatizace běžela, takže tu pro jednou bylo vcelku snesitelné.

„Porouchalo se čerpadlo šest.“

„Jak porouchalo?“

Chee pokrčil rameny. „To já nevím. Prostě se zastavilo.“

„A vydává to nějaké zvuky? Zastavilo se úplně? Nebo běží, ale pomalu? Jde z něj voda? Tak se prober, snaž se mi trochu pomoci.“

Chee se na mě lhostejně podíval. Dokonce si přestal i oždibovat hlavu... na chvíličku.

„Zkusil ses podívat do protikrizovejch rejstříků?“ zeptal jsem se.

Chee pokrčil rameny. „To mě nenapadlo.“

„Kolikrát jsem ti říkal, že tohle máš udělat první ze všeho? Jak dlouho to už nefunguje?“

„Od půlnoci?“ Nasadil výraz, jako že přemýšlí. „Ne, od desíti.“

„Přehodil jsi průtoky?“

Plácl se dlaní do čela. „Já zapomněl.“

Rozběhl jsem se. „Takže celá Upper West Side je bez zpracování splašků, a to už od včerejška od večera? Proč jsi mi nezavolał?“

Chee upaloval za mnou, uhýbal se mým patám, běželi jsme bludištěm čističky k dozorně. „Neměl jsi službu.“

„Takže jsi to prostě nechal vyhnít, co?“

Je těžké krčit rameny, když u toho utíkáte ozlomkrk, ale Chee to dokázal. „Tady se přece něco rozbije každou chvíli. A mně nepřišlo, že by to bylo až tak zlý. Vona taky praskla žárovka v chodbě číslo tři a pak protejkal jeden záchod. A zase přestalo fungovat pítka. Ty to vždycky necháš plavat. Tak jsem si řek, že tě nechám spát.“

Neměl jsem sílu mu vysvětlovat, jaký je v tom rozdíl. „Jestli se to někdy stane zase, tak si prostě pamatuj, že když chcípne pumpa, kterákoli pumpa, tak mi máš volat. Bez ohledu na to, kde zrovna jsem. Já se zlobit nebudu. Prostě mi zavolej. Když ty pumpy necháme porouchaný, nechci ani vědět, kolik lidí z toho onemocní. Ve vodě jsou škodlivé látky, musíme to hlídat, jinak se to dostane do stok a pak i do vzduchu a lidi začnou dostávat nemoci. Už chápeš?“

Rozrazil jsem dveře do dozorny a zastavil jsem se.

Na podlaze byla spousta toaletního papíru, všude celé role, rozmotané a rozvěšené po celé místnosti. Jako kdyby si tu mumie uspořádaly striptýz a vymklo se jim to z rukou. Všude po podlaze se rolí válelo určitě ke stovce. „Co to sakra je?“

„Co jako?“ Rozhlédl se a drbal se na hlavě.

„Ten papír, Chee.“

„Aha, tohle. Včera večer jsme tu měli papírovou bitvu. Nechápu proč, ale přivezli nám toaletňáku třikrát nad objednávku. A ve skladu na to není dost místa. To je děsný, dva měsíce si nejní čím utřít prdel, a najednou jich dovalej takový haldy, takže...“

„Takže jste si stříhli papírovou bitvu, zatímco čerpadlo šest šlo do háje?“

Něco v tónu mého hlasu se k němu konečně dostalo. Zarazil se. „Hele, nekoukej na mě takhle. Nechám to posbírat. Klídek. Kruci, ty jseš horší než Mercati. A vůbec, já za to nemoh. Já jenom chtěl ten papír narvat do kastlí a zrovna přišly Suze a Zoo a začala ta bitva.“ Pokrčil rameny. „Prostě jsme se chtěli jen zabavit. A navíc s tím začala Suze.“

Znovu jsem ho zpražil pohledem a prokopával jsem si cestu toaletňákem k řídicím pultům.

Chee za mnou zavolal. „Hej, jak to asi mám smotat, když do toho kopeš?“

Začal jsem na pultu přepínat ovladače, spustil jsem diagnostiku. Pokusil jsem se znovu nahodit databázi antikrizových postupů, ale vyhodilo mi to chybu ve spojení. Fakt překvapení. Kouknul jsem se na polici, kde jsou operační a údržbářské manuály, ale nikde nic. Podíval jsem se na Cheeho. „Víš, kde jsou manuály?“

„Co to?“

Ukázal jsem na prázdné police.

„Jo todle. Na záchodě.“

Podíval jsem se na něj. On se zase podíval na mě. Nemohl jsem se přimět k té otázce. Jen jsem se zase otočil k pultům. „Přines to, musím zjistit, co to znamená, když bliká tohle.“ Signálek byla celá jedna řada, mrkaly na mě a všechny patřily k čerpadlu šest.

Chee se laskavě odšoural a táhl za sebou vlečku hajzlpapíru. Uslyšel jsem, jak se nahoře otevírají dveře pozorovatelný: po schodech dolů šla Suze. Další dávka malérů. Prošustila fábory toaletního papíru, přišla až ke mně, přimáčkla se na mě. Ucítil jsem v zátylku její dech.

„Čerpadlo nefunguje skoro dvanáct hodin,“ řekla. „Mohla bych tě dát do hlášení.“ Pořádně mě plácla do zad. „Jo, to bych mohla, vole.“ Praštila mě znovu a ještě víc. *Plesk.*

Napadlo mě, že jí ránu vrátím, ale proč jí dávat další záminku ke srážce ze mzdy. Navíc je větší než já. A svalů má víc než orangutan. A je skoro tak chlupatá. Takže jsem jen řekl: „Spíš by pomohlo, kdyby někdo zavolal.“

„Ty mně odmlouváš?“ Zase do mě strčila, naklonila se a podívala se mi do tváře; mhouřila oči a prohlížela si mě. „Dvanáct hodin odstávka,“ povídá znovu. „To je dobrý důvod pro důtku. Je to v manuálu. Můžu to udělat.“

„Nekecáš? Četlas to? Sama?“

„Nejsi tu jedinej, kdo umí číst, Alvarezí.“ Otočila se a zase dusala po schodech zpátky do kanclu.

Chee se vrátil a vláčel s sebou manuály údržby. „Nechápu, jak to děláš,“ supěl a odevzdal mi je. „Mně to vůbec nedává smysl.“

„Jsem nadanej.“

Vzal jsem si plastirenové svazky a pohledem jsem střelil nahoru k Suzině kanceláři. Jenom tam stála, dívala se pozorovacím oknem dolů, na mě, a tvářila se, jako že každou chvíli sejde ke mně a omlátí mi palici o zeď. Tupá kráva, co měla kliku, že ji povýšili, když odcházel někdejší šéf do penze.

Nemá ani páru, co má šéf dělat, a tak se na nás většinou jenom mračí, vyplňuje formuláře, o kterých ani neví, komu je má odevzdávat, a osahává sekretářku. Záruky zaměstnanosti jsou skvělá

věc pro lidi, jako jsem já, ale zas je mi jasné, proč by někdo chtěl někomu dát padáka; například Suze by odsud mohla odejít snad jediné tak, že by spadla z pozorovatelný a zlámala si vaz.

Zamračila se na mě ještě ošklivěji, pokusila se mě přimět, abych uhnul očima. Nechal jsem ji vyhrát. Buď mě dá do hlášení, anebo ne. I když to udělá, je tu slušná možnost, že to pak zapomene podat. A stejně mě nemůže vyrazit. Jsme odsouzení být spolu jako dva kocouři v jednom rasově pytli.

Začal jsem listovat v plastových stránkách manuálů, tam a zpátky v rejstřících, našel jsem si odkazy ke všem poplašným signálkám. Pak jsem zase zvedl hlavu k pultu. Bliká jich tam hodně. Možná víc, než jsem kdy viděl.

Chee přidřepł ke mně a díval se. Zase si začal ožďibovat hlavu. Myslím, že ho to uklidňuje. Ale druhým z toho naskakuje husí kůže, než si na to zvyknou. Napadají vás kvůli tomu filcky a tak.

„Ty to děláš tak rychle...“ povídá. „Jak to, že jsi nešel na vejšku?“

„Děláš si legraci?“

„Ne, vůbec ne, čoveče. Jsi nejchytřejší, koho znám. Fakt jsi měl na tu vejšku jít, beton.“

Střelil jsem po něm očima, odhadoval jsem, jestli si ze mě nedělá prdel. Oplatil mi pohled a působil naprosto upřímně, jako pes, co čeká na pamlsěk. Vrátil jsem se k manuálu. „Nejspíš nemám dost ctižádosti.“

Jenže pravda je taková, že jsem nezvládal ani střední. Přípravka 105, pak jsem vypadnul a ani jsem se neohlídnul. A nejspíš jsem se nedíval ani dopředu. Vzpomínám, jak jsem seděl na hodině algebry pro první ročník a díval se, jak učitel něco plácá, a nerozuměl jsem z toho ani slovu. Když jsem odevzdal písemku, vždycky z toho byla dostatečná, i když jsem to po sobě předělával. Ale nikdo z ostatních studentů si nestěžoval. Prostě se mi jenom smáli, když jsem je prosil, ať mi vysvětlí, jaký je rozdíl mezi druhou mocninou a násobkem dvěma. To pak nemusíte být Einstein, aby vám docvaklo, kam patříte.

Začal jsem se probojovávat antikrizovými diagramy. Systém neindikuje žádné ucpání. Přejděte do oddílu Diagnostika

mechanických potíží, svazek tři. Vzal jsem si další vazač a začal jsem jím listovat. „A kromě toho máš dost nepřesnej vzorek. Ta zdejší sestava, to není zrovna parta nositelů nobelovky.“ Zašilhal jsem k Suzině kanceláři. „Chytrý lidi nepracují v žumpě, jako je tohle.“ Suze se na mě zase zamračila. Zasalutoval jsem jí. „Rozumíš?“

Chee pokrčil rameny. „Ani nevím. Pokoušel jsem se na hajzlu ten manuál číst aspoň dvacetkrát, ale stejně pořád nevím, která bije. Kdybys tu nebyl, tak už teď půlka města plave ve sračkách.“

Na pultu začala blikat další signálka: jantarová, pořád jantarová, červená... červená už zůstala.

„Za pár minut budou plavat v něčem podstatně horším. Klidně mi věř, že se najdou o moc horší věci než sračky. Mercati mi jednou ukazoval seznam, když tu ještě dělal. Seznam toho všeho, co tudy proteče a co mají čerpadla vyčistit: polychlorované bifenyly, bisfenol A, estrogen, ftaláty, heptachlór...“

„Na všechny tyhle věci jsem si sehnal nálepku SuperČistič.“ Zvedl košili a ukázal mi etiketu, měl ji rovnou na kůži pod hrudníkem. Žlutý smajlík, trochu podobný tomu, co mi kdysi dával dědeček, když měl rozdávačnou náladu. Na čele měl smajlík napsáno SUPERČISTIČ.

„To si kupuješ?“

„Jasně. Sedm babek za balení po sedmi. Každěj tejden. Takže můžu pít vodu rovnou. Dokonce můžu pít i z Hudsonu.“ Znovu se začal drbat na lebce.

Chvilku jsem sledoval, jak se drbe, pak jsem si vzpomněl, jak se beďarová Nora pokoušela pár kousků prodat Marii, než šly plavat. „Tak to jsem rád, že to na tebe zabírá.“ Odvrátil jsem se od něj a dál jsem volil restartové sekvence pro čerpadla. „Teď se ale hlavně podíváme, jestli se nám povede ten krám nastartovat, aby se všem sousedům, co si samolepky nekupují, nenarodila halda trogů. Přichystej se, až ti řeknu, spustíš reboot.“

Chee vyčistil datová spojení a pak si přichystal ruce nad páčkami restartu. „Není mi jasný, jakej by to byl rozdíl. Tuhle jsem šel po parku a víš, co jsem viděl? Celou rodinku trogů, mámu a pět malejch.“

K čemu je bránit, aby se trogové rodili slušnejm lidem, když ty v parku roděj celý vrhy najednou?“

Podíval jsem se po něm a chtěl jsem něco namítnout, ale vlastně měl pravdu. Rebootovací sekvence byly ukončené a indikátory čerpadla šest v poloze připraveno. „Tři... dva... jedna... plná připravenost,“ řekl jsem. „Start. Start. Start.“

Chee otočil páčkami a pult zazářil zeleně a kdesi hluboko pod námi začala kanalizace znovu čerpat.

Šplhali jsme po slupce Kusovičova střediska, šplhali do nebe, šplhali k Wicky. Maggie a Nora a Wu a já, všichni jsme se plazili jako červi po schodišti, co mění směr, lezli přes suť, rozkopávali obaly od kondomů a rozhazovali balíčky efáče jako podzimní listí. U Wicky hrály syntezátorové xylofony a japonské bubínky, hudba nás lákala výš. Trogové a nešťastní flamendři, co nemají moje konexe, žárlivě sledovali, jak stoupáme nahoru. Dívali se na nás a špitali si a my šli kolem nich a předbíhali je, a oni všichni věděli, že Max je mi moc a moc a moc zavázaný a že můžu předběhnout celou frontu, protože díky mně běhají záchody jako hodinky.

Klub hnízdl až na vrcholku Kusovičova střediska, kde dřív měli spoustu kancelí obchodníci s akciemi. Max dal strhnout ty prosklené chlívky a vyhodit staré digitální nástěnné tabule, které kdysi ukazovaly index Newyorské burzy. Tím fakt pěkně otevřel zdejší prostor. Naneštěstí už klub není k ničemu v zimě, protože jsme se jednou večer všichni nějak rozparádili a vyrazili jsme okna. Ale i když tu půl roku kurevsky protahuje, dívat se, jak ty okenní tabule padají dolů, to byl jeden z vrcholů kariéry klubu. Už to je pár let, ale pořád o tom lidi mluví a já si pořád ještě pamatuju, jak pomaličku opouštěly rámy a otáčely se a plachtily. A když dopadly, rozprsklo se to po ulici jako obrovský kýbl vody.

Jako klub pod širým nebem to každopádně dobře funguje přes léto, kdy je odsud pěkně vidět, jak se po městě valí vlny částečných výpadků elektřiny.

Už mezi dveřmi jsem si šlehnul efáče, takže klub se rozjel na pravěké vlně, bylo to kmenové shromáždění zpocených poskakujících opic v oškubaných kvádrech, všichni jsme začínali

šilet a poulit oči, až naše tváře vypadaly bledé a veliké, jako mají ryby, co se jenom povalují na dně moře.

Maggie se na mě usmívala a tančili jsme a celá ta hádka kvůli troubě někam zmizela. To jsem byl rád, protože po té předchozí hádce, té kvůli rýpání se vidličkou v zásuvce, se skoro týden chovala, jako bych to zavinil já, i když tvrdila, že mi odpouští. Ale teď, v tanečním reji klubu Wicky, jsem zase byl její zachránce a měl jsem radost, že jsem s ní, i když to znamenalo, že s sebou musíme vláčet Noru.

Celou cestu po schodech jsem se snažil nekoukat se na Noru, na její podřobanou kůži, nedělat si legraci z jejího napuchlého obličejce, ale ona věděla, co si myslím, protože se na mě kabonila, kdykoli jsem ji třeba upozornil, ať obejde nějaké místo, kde se schodiště drolí. Krácející hloupost. Rozumu má asi jako skleněnka. Široko daleko tu není voda, které bych se napil a v níž bych plaval. To je tím, že dělám pořád v čistírně. Vím toho až moc o všem, co jde do systému a z něj. Lidi jako Nora si pověsí mezi dudy přívěsek s Panenkou Kálí-Marií nebo si na zadek nalepí SuperČistič se smajlíkem – a myslí si, že mají vystaráno. Já piju jen balenou vodu a bez filtrační hlavice pod sprchu nevlezu. A někdy mám stažené půlky strachem i tak. Ale zatím jsem nikdy tu hnilobnou vyrážku nedostal.

Bubínky mi duněly až uvnitř očních bulv. Nora tančila na protější straně s Wuem a teď, když se mi efáč nakopl do rychloběhu, jsem viděl i její kladné stránky: tancuje rychle a zběsile... vlasy má dlouhé a černé... bedřary jsou velké jako prsa.

A vypadají k nakousnutí.

Dosunul jsem se k ní a pokusil jsem se omluvit za to, že jsem ji předtím nedocenil, ale mám dojem, že v tom randálu jsem nad ní jenom slintal a nedokázal jsem s ní komunikovat účinně. Než jsem se vymáčkl, utekla mi – a já nakonec v té bubínkové děloze klubu Wicky hopsal sám, lidi se kolem mě valili sem a tam a efáč sílil v tepu oceánu, který mi tekl od očí do rozkroku a zase zpátky, vyhazoval mě výš a výš a výš...

Maggie nás našla na záchodě, ta holka v otrhaných podkolenkách a hábitu jeptišky divně kňourala, Maggie nás odtrhla od sebe a vedla mě na parket a kolem chodili lidi a chcali do nerez korytek, ale pak

mě chytil Max a já nevěděl, jestli jsme to dělali na barpultu a jestli v tom je ten problém, anebo jestli jsem se prostě vymočil, kde jsem neměl, ale Max si pořád stěžoval, že má v ginu bubliny a že tu začne rachot, rachot, RACHOT, jestli ti magoři sjetý eřáčem nedostanou chlast, a pak mě strčil dolů pod bar, kde ze sudů s ginem a tonikem ústí trubky, a bylo to, jako bych se vznášel ve střevech chobotnice a vlny bubínků duněly nade mnou.

Nejradši bych tam usnul, leda bych třeba zkusil ulovit červené kalhotky té jeptišky, jenže Max mi pořád dolů nosil víc eřáče a říkal, že musíme zjistit, kde je ten problém, ten problém s bublinama, problém s bublinama, dej si trochu, pročistí ti to hlavu, sakra, a zjisti, kde se ty bubliny berou, odkud se do ginu dostávají. Ne ne ne! Tonik tonik tonik! V toniku nejsou bubliny. Najdi tonik. Ať nezačne ten RACHOT, sprav to, než přijedou plynovací auta a zavřou nám to tady, kurva, co to tam dole očucháváš?

Plavu pod barem... plavu dlouho a hluboko... poulím oči... prehistorická rybina mezi obřímí, mechem porostlými jikrami s krajkou kořínků, pohřbená uprostřed bažiny, hluboko, kde jsou hadry na utírání baru a ztracené lžice a lepkavý sliz cukru a ty velké mrtvé stříbrné jikry pod kořínky, roste tu mech a plíseň, ale jinak nic, z toho krámu neteče žádný žlutkovitý tonik, vysáli ho do dna, úplně do dna, všichni ti žizniví dinosauři, a to je samozřejmě ten malér. Není tonik. Ani trocha. Ani trošička.

Víc jiker! Víc! Potřebujeme jich víc! Víc velikých stříbrných jiker, co rozdávají tonik, aby je dovezli v nákladáčích sem a donesli na zádech barmani v bílých sáčkách a s vázankou. Víc jiker, abysme přestali rýpat do těch dlouhých kořenovitých srkavých trubek a pak mohli vysávat ven ten jejich žloutek, a aby Max mohl dál dělat gin s tonikem, a já jsem hrdina, hej, hej, hrdina, jsem superstar, kurva, protože toho vím hodně o stříbrných jikrách a kam patří která trubička, a proto je na mě taky Maggie pořád našťvaná, protože ta moje trubička není nikdy v pohotovosti pro ty její jikry, pro ty její vajíčka, anebo možná Maggie ani nemá jikry, kam by se dalo něco strčit, ale na beton nepůjdeme k doktorovi, abysme se dozvěděli, že nemá vajíčka a není to ani jak nahradit, ani jednu jedinou jikru nikdo nepřiveze na rudlu, a možná proto je Maggie teď někde v davu a

natrásá se v černém korzetu s chlapem, co jí olizuje nohy a mně ukazuje zdvižený ukazovák.

A možná právě proto teď bude RACHOT, až toho blbého troga majznu do hlavy kusem baru, co si na to pronajmu od Maxe... až na to, že jsem moc hluboko pod hladinou, než abych toho olizovače kozaček praštil. Na podlaze pořád svítí kouřící hromádky efáce a my je všichni pořád chlemtáme, protože já jsem kurva hrdina, hrdina, hrdina, opravář všech opravářů, a všichni se mi klaní a dávají mi efáč, protože pak tu nebude RACHOT a nezavrou to tu, nepustí sem dáviplýn a my se nebudeme plazit po schodech dolů na ulici a blít.

A pak mě Max strčí na parket s dalšíma dávkama efáce pro Maggii, veliký starý tác odpuštění, a odpuštění je tu raz dva, když všichni chodíme po střeše největšího, nejstaršího mrakodrapu na nebi.

Modrý virbl a vykulené jeptišky. Beďary a randící dvojice. Dolů po schodech a na ulice.

Když jsme se vypořádali od Wicky, konečně jsem se začal vymotávat ze záhybů efáce, ale Maggie ještě byla v tom, hladila mě, dotýkala se mě, vykládala mi, co se mnou bude dělat, až se vrátíme domů. Nora a Wu měli být s námi, ale nějak jsme se rozdělili. Maggii se nechtělo čekat, tak jsme vyrazili od centra pryč, motali jsme se mezi velikými věžáky staré části města, kličkovali jsme po smradlavém chodníku mezi reklamami na Diabolo a Posedlost, vyhýbali jsme se stánkům s rybími hotdogy a s chobotničkami na špejlich.

Se tmou se konečně ochladilo, přišla ta příjemná chvílka mezi koncem půlnočního parna a začátkem ranních čoudů. Mokře na nás padala deka vlhkosti ze vzduchu, po vedru v klubu to bylo lákavé. Neprší ani nemrzne, takže si skoro vůbec nemusím dávat pozor na betonový déšť.

Maggie mi za chůze hladila paži nahoru a dolů, sem tam se přiklonila a políbila mě na tvář a požuzlala mi ucho. „Max říká, že jsi zázrak. Všechno jsi to zachránil.“

Pokrčil jsem rameny. „To byla maličkost.“

Události z baru jsem měl dost rozmazané, vyšuměly se vším tím efáčem, co jsem do sebe nacpal. Ještě teď mi z něj zpívala kůže. Hlavně jsem cítil teplou záři rovnou v rozkroku a viděl jsem poskakující obrázek tmavých ulic a dlouhých řad svíček v oknech věžáků, ale Maggiiny dotyky mi byly příjemné, ona sama vypadala pěkně a já měl taky něco za lubem, až se vrátíme do bytu, takže jsem věděl, že klesám, příjemně a pomalu, jako kdybych padal do teplé péřové přikrývky plné hélia a jazyků.

„Na to, že je zásobník s tonikem prázdný, mohl přijít kdokoli, kdybysme nebyli všichni tak svinsky zkouřený.“ Zastavil jsem se před řadou automatů. Tři prázdné, jeden vypáčený, ale v tom posledním ještě pár flašek bylo. Naházel jsem do toho mince a vybral jsem si láhev Modré vitality pro ni a jeden Pařák pro sebe. Příjemně mě překvapilo, když stroj ty láhve vážně vyplívl.

„Tý jo!“ rozzářila se Maggie.

Usmál jsem se a vytáhl jsem ven její flašku. „Dneska asi máme kliku. Nejdřív bar, teď tohle.“

„Nemám dojem, že v tom baru to byla jenom klika. Mě by to nenapadlo.“ Hodila Modrou vitalitu do sebe dvěma dlouhými doušky a uchechtla se. „Zato ty jsi to zvládnul, i když jsi zrovna měl oči jako ryba. Dělal jsi u toho stojky na baru.“

Na to jsem se nepamatoval. Cukr a červené krajkové podprsenky, to jo, ale stojky ne. „Nechápu, jak Max ten podnik udrží v chodu, když si ani nepamatuje, kdy má doobjednávat.“

Maggie se ke mně přimáčkla. „Wicky je mnohem lepší než většina klubů. A stejně, právě proto má tebe. Opravdovýho, živýho hrdinu.“ Zase se zahihňala. „Jsem ráda, že nezačal rachot a nemuseli jsme se zase prodírat ven. To nesnáším.“

Ve vedlejší uličce souložili nějací trogové. Shluk hermafroditních těl, lezli po sobě a bušili do toho, ústa měli otevřená, usmívali se a sípali. Jen jsem tam sklouzl pohledem a šel jsem dál, jenže Maggie mě chytila za paži a táhla zpátky.

Trogové se s tím nepárali, váleli se jeden přes druhého, byli na té hromadě tři, kůže se jim leskla potem a slinami. Ohlédli se po nás a ve žlutých očích neměli kouska studu. Jenom se usmáli a dál usilovně hekali a přiráželi.

„To je k neuvěření, jak často to dělají,“ zašeptala Maggie. Svírala mě za paži a tiskla se ke mně. „Jsou jako psi.“

„Rozumu o moc víc nemají.“

Změnili polohy, jeden si stoupl na všechny čtyři, jako kdyby ho to napadlo kvůli tomu, co řekla Maggie. Ostatní se navalili na něj... nebo na ni. Maggie mi rukou sklouzla na předek kalhot, zašátrala po zipu a pak sáhla dovnitř. „Jsou tak hrozně... proboha.“ Přitáhla si mě a začala mi cloumat s páskem, div ho nepřetrhla.

„Co sakra blbneš?“ Pokusil jsem se ji odstrčit, ale nepouštěla mě, sahala mi pod kalhoty, dotýkala se mě, abych dostal erekci. Efáč ještě nepřestal působit, to bylo jasné.

„Pojď, jdeme na to taky. Tady. Chci tě.“

„Zbláznila ses?“

„Jim to je jedno. Dělej. Třeba to tentokrát vyjde. Zbouchni mě.“ Dotýkala se mě, vypoučila oči nad tím, jak se mi najednou úd ztopořil. „Takhle tě neznám.“ Znovu se mě dotkla. „Bože. Prosím.“ Tiskla se ke mně a dívala se na trogy. „Takhle. Přesně takhle.“ Stáhla si blůzu z leskohedvábí, odhalila černý korzet a světlou pokožku ňader.

Upíral jsem oči na její kůži a křivky. To nádherné tělo, kterým mě provokovala celý večer. Najednou mi bylo jedno, že tu jsou trogové a po ulicích ještě chodí pár lidí. Páskem jsme začali cloumat oba. Pak mi kalhoty spadly ke kotníkům. Připlácli jsme se ke stěně uličky, tiskli jsme se ke starému betonu a upřeně jsme se dívali jeden druhému do očí, pak mě stáhla k sobě a do sebe a líbala mě na ucho, kousala mě a sípala a špitala a rozkývali jsme se proti sobě.

Trogové se jenom zubili a culili a dívali se na nás velikýma žlutýma očima, podělili jsme se o uličku a pozorovali jsme se navzájem.

V pět ráno znovu zavolal Chee, jeho hlas mi vtrhl do hlavy rovnou z uchemáče. Ze všeho toho vzrušení a efáče jsem si ho zapomněl vyndat. Čerpadlo šest se znovu porouchalo. „A ty jsi říkal, ať ti volám,“ kňoural.

Zaskučel jsem a vyvlekl jsem se z postele. „Jo. Jo, jasně, říkal. Neboj se. Udělal jsi dobře, jedu tam.“

Maggie se překulila. „Kam to jdeš?“

Natáhl jsem si kalhoty a zběžně jsem ji políbil. „Musím jít zachraňovat svět.“

„Ty se jednou udřeš. Myslím, že bys tam neměl chodit.“

„Copak to Chee vyřeší sám? To si asi děláš srandu. Do oběda bysme byli po krk v blátě.“

„Ty můj hrdino.“ Ospale se usmála. „Až se budeš vracet, zkus mi sehnat pár koblih. Je mi těhotně.“

Vypadala tak spokojeně a teple a měkoučce, až jsem si málem vlezl zpátky k ní do postele, ale pak jsem tu touhu překonal a jen jsem ji ještě jednou políbil. „Dobře.“

Venku už začínalo na nebe pronikat světlo, smog pomalu žloutl. Takhle časně bylo na ulicích téměř ticho. Bylo těžké nezahořknout z toho, že jsem vzhůru v takhle nekřesťanskou hodinu a s kocovinou, ale pořád lepší než muset se prát se záložními kanalizačními opatřeními, kdyby Chee nezavolal. Vyrázil jsem k centru a od nějakého chlapce s dívčím obličejem, který neuměl odpočítat drobné, jsem si cestou koupil bagel.

Byl zabalený v plastové fólii, která se rozpouštěla, když jsem si pečivo vložil do úst. Šlo to, jenom mě namíchlo, že ten prodavač bagelů nechápal, jak se rozměňuje, a já mu musel hrábnout do sáčku na drobné a odpočítat si to sám.

Vypadá to, že nakonec musím každému pomoci z bryndy já. Dokonce i pitomým prodavačům bagelů. Maggie říká, že jsem stejně impulzivní jako Chee. Ona sama by tam jenom stála a dívala by se, dokud by to ten prodavač nevyřešil, i kdyby to mělo trvat celý den. Jenže já prostě nedokážu jen koukat, jak nějaký trogomozek upouští dolary na chodník. Někdy je jednodušší hejbnout kostrou a udělat to sám.

Když jsem přišel do práce, Chee už na mě čekal a v podstatě nedočkavostí poskakoval. Odešlo totiž pět čerpadel najednou.

„Když jsem ti volal, tak to začalo jenom u jednoho, ale teď už jich vysadilo pět. A pokračuje to.“

Šel jsem do dozorny. Protikrizová databáze byla pořád mimo provoz, tak jsem zase prostě sáhl po tištěných manuálech. To je

divné, že všechna čerpadla takhle vysadí. V dozorně obvykle hučí stroje, ale teď jich půlka zmlkla a bylo tu tišeji. Po celém městě stoky tekly opačně, protože nám se nedařilo cyklovat odpadní vodu, posílat ji do čistírny a zpracovanou ji čerpat do řeky.

Vzpomněl jsem si na Noru a na vyrážku, kterou dostala, protože šla do toho svinstva plavat. Z toho jeden znervózní. Vypadá čistě, a udělá vám to vyrážku. A to jsme na dolním toku. Nejsou v ní jenom naše sračky. Taky sajrajt od všech, co jsou proti proudu. Naše čistírny čerpají podzemní vodu anebo ji berou a zpracovávají z jezer v severní části státu. Přinejmenším teoreticky. Já to tak snadno nežeru; viděl jsem, jak moc vody nám tudy projde, a neuvěřím, že to všechno bereme z jezer. Ve skutečnosti je tu asi dvacet milionů lidí, u kterých nemáme páru, odkud vodu odbírají a co v ní je. Jak říkám, já piju jen balenou vodu, i kdybych se pro ni musel plahočit na druhý konec města. Nebo sodovku. Nebo... nebo i tonik.

Zavřel jsem oči a snažil jsem se poskládat si dohromady, jak proběhl večírek. Všechny ty prázdné kanystry od toniku pod barpultem. Travis Alvarez zachraňuje svět a u toho letí na Měsíc zkouřený efáčem, k tomu navrch pak včera dvě kolečka sexu.

Hustý, fakt jo.

S Cheem jsme jeden po druhém nahodili TlakoDyny. Postupně ožívaly, všechny až na čerpadlo šest. To si postavilo hlavu. Doplnili jsme do něj vodu. Vypustili. Zase dočerpali. Nic.

Suze nám přišla dolů dělat křena a přivlekla s sebou i svoji sekretářku Zoo. Suze byla úplně mimo. Blůzu si zastrčila jenom z půlky a oči měla od efáče velikánské jako ryba a skoro tak rudé jako blikající kontrolky na pultě. Ale i ty rybí oči se přimhouřily, když uviděla, jak to všechno bliká. „Jak to, že všechny ty pumpy odešly? Jsi placenej za to, aby fungovaly.“

Jen jsem se na ni podíval. Je šest ráno a ona už si rozesrala mozek na hadry a někde skotačí se svojí sekretářkou a do toho by nám ráda práskala bičem nad hlavou. Tomu říkám vůdcovský schopnosti. Najednou mě napadlo, že bych si možná měl najít jinou práci. Anebo že bych měl před odchodem do téhle práce začít chlemtat hromady efáče. Prostě něco, aby mě Suze už tak neštvala.

„Pokud chceš, abych to spravil, potřebuju, abys vypadla, jinak se nedokážu soustředit.“

Suze se na mě podívala, jako by kousala do citronu. „To doufám, že to spraviš.“ Dlouhala mě do prsou tlustým prstem. „Jestli ne, udělám tvýho šefa z Cheeho.“ Loupla pohledem po Zoo. „Jsi na radě, lez na gauč. Jdeme.“ Odcouraly se pryč.

Chee se za nimi díval. Pak si začal obírat hlavu. „Vůbec nikdy nepracujou,“ povídá.

Na pultu se jantarově rozsvítila další signálka. Listoval jsem manuálem, pátral jsem, co to znamená. „A kdo pracuje? Na takovém fleku, odkud ti nemůžou dát padáka?“

„Jo, ale aspoň nějaký způsob, jak se jí zbavit, by tu bejt měl. Tuhle si do kanclu nastěhovala všechen nábytek z domova. Už domů vůbec nechodí. Že prej se jí zamlouvá, jak tu pořád jde proud.“

„Co si stěžuješ? Kdo tady včera házel toaletťákem?“

Nechápavě se po mně podíval. „No a?“

Pokrčil jsem rameny. „No a nic. Se Suze si nelam hlavu. Jsme prostě až dole a každěj si na nás šlápne, Chee. Zvykni si na to. Zkusíme to zase rebootovat.“

Nezabralo to.

Vrátil jsem se k manuálu. To už nejspíš sto tisíc záchodů po městě chrlilo kal. Je to divné, že mohly takhle odejít všechny pumpy: jednička, dvojka, trojka, čtyřka.

Zavřel jsem oči a přemýšlel jsem. Někde v hlavě mě pořád svrbělo něco o tom mejdanu s efáčem. Určitě jenom efáčový dojezd. Jenže se to vracelo pořád: veliké staré jikry, veliká stříbrná vajíčka, a do posledního je vysrkávají dinosauři jikrožrouti. Tý vado. To ale byl divoký mejdan. Jeptišky a jikry z nerez oceli. Pisoáry a Maggie... zamrkal jsem. Všechno do sebe zapadlo. Dílky se složily. Kosmická efáčová konvergence: prázdná stříbrná vajíčka. Max, co zapomněl doobjednat.

Podíval jsem se nejdřív na Cheeho a pak dolů na manuály, nato zase nahoru na Cheeho. „Jak dlouho už čerpadla běžej?“

„Jak to myslíš?“

„Kdy je tu namontovali?“

Chee se zadíval do stropu a zamyšleně si oždiboval hlavu. „Copak sakra vím? Než jsem nastoupil, to na beton.“

„U mě stejný. A jsem tu devět let. Pověděl by nám to třeba počítač? Je tu nějaká stvrzenka? Něco?“ Vrátil jsem se v manuálu, který jsem držel v ruce, až dopředu. „TlakoDyn: Vysoce účinný, samočisticí, mnohostupňový čerpací přístroj. Model 13-44474-888.“ Zamračil jsem se. „Manuál vytiskli v roce 2020.“

Chee hvízdal, naklonil se ke mně a dotkl se stránek zatavených v plastu. „To je dost kurevsky starý.“

„Ale postavili to, aby to vydrželo, že jo? Tehdy lidi dělali věci tak, aby vydržely.“

„Jo, ale přes sto let?“ Pokrčil rameny. „Jednou jsem měl takový auto. Fakt odolný. Na motoru skoro žádná rez. A mělo oba reflektory. Ale bylo děsně starý.“ Něco chytil na temeni mezi dva prsty, chvílku si to prohlížel a pak to odcvrknul na zem. „Dneska už na autech nedělá nikdo. Ani se nepamatuju, kdy jsem posledně viděl taxíka, co jezdí.“

Podíval jsem se na něj a rozhodoval jsem se, jestli se mi chce něco říkat o lidech, co tu házejí na zem kusy vlastního skalpu, ale pak jsem to prostě vzdal. Ještě chvíli jsem listoval manuálem a pak jsem našel to, co jsem hledal: „Individuální informační moduly: přístup na dálku, údaje o propojitelnosti, shromažďování dat.“ Podle pokynů v manuálu jsem otevřel několik nových diagnostických oken, kterými jsem obešel zevšeobecněná hlášení TlakoDynu pro manažery čerpacích stanic a místo toho jsem se spojil rovnou s přímými údaji o stavu čerpadel. A co jsem nenašel? „Prvotní data nenalezena.“

Fakt překvápko.

K erroru byl nějaký komentář, kde mi radili, ať prověřím prolongační konektory modulu dálkového získávání informací, ale co já vím, co to je. Zavřel jsem manuál a dal jsem si ho pod paži. „Jdeme. Myslím, že vím, co se stalo.“ Šel jsem s Cheem v patách ven z dozorny a pak jsme se ponořili do útrob čistírny, do jejích chodeb. Výtah v loji, tak jsme museli po obslužném schodišti.

Jak jsme se nořili pořád hlouběji, svírala se kolem nás tma. Všude suť a prach. Rozprchali se před námi potkani. Sem tam osamělá

LEDka, takže na schody bylo sotva vidět. Prach a stíny a upalující potkání, o moc víc toho v jantarovém šeru vidět nebylo. A potom už ani ty LEDky. Chee našel v elektrické zásuvce nouzovou svítilnu pokrytou vrstvou šedého chundelatého prachu, ale pořád nabitou. Moje astma se probudilo a šlo na věc, spolu se vším tím humusem ze vzduchu mi sedlo na prsa. Dal jsem si šluka z inhalátoru a šli jsme pořád dál. Nakonec jsme došli až dolů.

Světlo z Cheeho svítilny kolísalo a ztrácelo se v jeskynní tmě. Kov TlakoDynů se matně leskl. Chee kýchl. Svítilna se od toho pohybu rozhoupala. Stíny se šíleně roztačily, dokud svítilnu rukou nezastavil. „Tady dole je fakt hovno vidět,“ utrousil.

„Zavři klapáčku. Přemýšlím.“

„Nikdy jsem tu ještě nebyl.“

„Já jednu jo. Když jsem nastoupil. Když byl ještě naživu Mercati.“

„Pak se divím, že se chováš jako on. Školil tě?“

„Jasně.“ Sháněl jsem se po nouzovém osvětlení.

Mercati mi jeho vypínače ukázal, když mě sem dolů dovedl, je to už skoro deset let, tehdy mi dělal výklad o čerpadlech. Už byl starý, ale pořád pracoval. Ten chlap se mi zamlouval. Dokázal určitým věcem věnovat pozornost. Soustředit se. Ne jako většina lidí, co vám sotva řeknou dobrý den a už koukají po hodinkách, anebo začnou plánovat rozpis mejdanů, anebo si začnou stěžovat na vyrážky. Mercati říkával, že moji učitelé nevěděli o algebře ani prd a že jsem měl na škole vydržet. Věděl jsem sice, že mě jenom srovnává se Suze, ale i tak jsem si říkal, že to je od něj pěkné.

Nikdo neznal systém čerpadel tak jako on, takže i když onemocněl a jeho místo dali mně, sem tam jsem vypadl z práce, šel za ním do špitálu a vyptával se ho. Byl mojí tajnou zbraní, jenže pak ho rakovina přece jen dostala.

Našel jsem nouzové osvětlení a stiskl jsem vypínače. Fluorescenční světla zablikala, probrala se k životu, začala bzučet. Některé zářivky se nerozsvítily, ale dohromady to stačilo.

Chee se zajíkl. „Ty jsou obrovský.“

Katedrála strojírenství. Nad námi se do jeskynních temnot klenuly trubky, pableskovaly v tlumeném světle halogenů, byla to

propojená síť z kovu a stínů, vystředěná do složitých rozet kolem uspořádané jednotky čerpadel.

Čerpadla se nad námi tyčila a mdle leskla, byla vysoká jako dvoupatrové domy; kovoví dinosauři. V kabátech z prachu. Květy rzi pokrývaly jejich kožich ve složitých, překrývajících se vrstvách, takže vypadaly jako zabalené do orientálních koberců. Jejich pancíř držely pětiúhelné šrouby veliké jako moje pěsti, šrouby spojovaly i obrovské díly trubek, klenoucích se přes tmou a mizejících v tmavých chodbách všemi směry kompasu, které se vydávaly ke všem čtvrtím města. Z prastarých kloubových spojení odkapávaly lesknoucí se klenoty vlhkosti. Pumpy si vrčely. Dokonale sestrojené. Nahoře ve městě na ně všichni dávno zapomněli. Tažná zvířata, co se lopotí bez jediné stížnosti a i přes to zapomnění věrně.

Až na to, že jedno z nich teď zmlklo.

Potlačil jsem nutkání kleknout a omluvit se jim, že je tak zanedbáváme, že jsme tak podle zradili ty stroje, které fungovaly přes stovku let.

Došel jsem k řídicímu panelu čerpadla šest a pohladil jsem obří dinosauři břicho, které se tyčilo nade mnou. Řídicí panel byl celý pod prachem, ale když jsem po něm přešel rukou, začal se lesknout. Jantarové signálky a limetově zelený text nesmlouvavě zářily a říkaly mi, co přesně je v nepořádku, říkaly a říkaly a nikdy si nepostěžovaly, že neposlouchám.

V určitém okamžiku přestala přímá data proudit nahoru do dozorny a místo toho zůstala dřepět tady ve tmě a čekat, kdy konečně někdo přijde a všimne si jich. A přímá data mi taky zodpověděla všechny otázky. Na prvním místě seznamu: Model 13-44474-888 požaduje údržbu plánovanou po dokončení 946 080 000 cyklů.

Pročetl jsem si diagnostické údaje o čerpadle:

Kroužek ventilu souč. č. 12-33939, dle plánu vyměnit.

Součást pístů č. 232-2, 222-5, 222-6, 222-4-1, dle plánu vyměnit.

Vytlačovací mechanismus záchytné nádrže, souč. č. 37-37-375-77, poškozeno, vyměnit.

Ložisko aktivačního mechanismu nouzového vypuštění, souč. č. 810-9, poškozeno, vyměnit.

Souprava chloupní, souč. č. 437834-13, poškozeno, vyměnit.

Hlavní regulátor náhonu, souč. č. 39-23-9834959-5, poškozeno, vyměnit.

Priority údržby:

Senzory komprese, souč. č. 49-4, souč. č. 7777-302, souč. č. 403-74698.

Primární převody, 010303-0.

Ventil přepravníkového pásu, souč. č. 9-0-2...

Seznam pokračoval dál. Navolil jsem historii údržby. Otevřel se nový seznam, vedl hluboko do doby, kdy to měl na starosti Mercati, ba ještě dál, desítky impulsů k údržbě a plánovaných žádostí o opravy, všechno to jen blikalo tady dole ve tmě a nikdo si toho nevšiml. Pětadvacet let zanedbávání.

„Hele!“ zavolal na mě Chee. „Mrkni na tohle! Nechali tu dole časáky!“

Podíval jsem se tam. Našel štůsek starého papíru, co někdo nacpal pod jedno z čerpadel. Spustil se na všechny čtyři, šátral tam dole, vyhrabával, co se dalo: časopisy, něco jako staré obaly od jídla. Málem jsem mu řekl, ať s tím přestane blbnout, ale pak jsem toho nechal. Takhle aspoň nic nepokazí. Promnul jsem si oči a začal jsem se zase věnovat diagnostice stavu čerpadla.

Za těch šest let, co to mám na povel, se nasbíralo přes deset errorů, ale TlakoDyny i tak běžely dál, i když z nich odpadaly díly a kousky, ony pořád bafaly a šly, až teď najednou se tenhle zhroutil úplně, rozpadl se ve svech, věrně supěl a makal až do chvíle, kdy už prostě nemohl dál a nahromaděné nevyřízené požadavky na opravy ho, chudáka, konečně sejmuly. Popošel jsem vedle a začal jsem si probírat záznamy i u devíti ostatních čerpadel.

Do poslední byly pumpy prolezlé zanedbáním: celá skládka varování, záznamy plné errorů a poplašných hlášení.

Vrátil jsem se k čerpadlu šest a znovu jsem se zadíval do jeho záznamů. Lidi, kteří ty stroje vyrobili, je postavili tak, aby vydržely, ale dost ran kudličkou může udolat i velikého starého dinosaura – a tenhle velikán to měl za sebou definitivně.

„Budeme muset zavolat výrobcí TlakoDynů,“ prohlásil jsem. „Stroj bude potřebovat helfnout víc, než my zvládneme.“

Chee zvedl hlavu od nalezeného časopisu s jasně žlutým automobilem na obálce. „A existujou ještě vůbec?“

„To doufám.“ Sáhł jsem po manuálu a našel jsem si číslo na zákaznickou podporu.

Nemělo dokonce ani stejný formát jako dnešní telefonní čísla. V celém tom zasraném numeru nebylo ani jediné písmeno.

Firma TlakoDyn nejenže už neexistovala; krachla před víc než čtyřiceti lety, stala se obětí toho, že její produkty, její čerpadla byla až příliš dobře konstruovaná. Sami si zabili vlastní trh. Světly bod na tom byl jeden jediný, totiž že jejich technologie celá spadla pod veřejně dostupné duševní vlastnictví; a web projednou běhal, takže jsem si mohl stáhnout projektovou dokumentaci TlakoDynů. Informací tuncy, jenže jsem neměl tušení, jestli tomu dneska někdo bude rozumět. Já teda rozhodně ne.

Pěkně jsem se rozvalil na židli a prohlížel si ty informace, které nedokážu použít. Jako bych se díval na egyptské hieroglyfy. Něco tam je, ale ať se picnu, jestli vím, co s tím jako mám dělat. Průtoky z čerpadla šest jsem už úspěšně přehodil na ostatní pumpy a ty tu novou nálož zvládaly, ale mě znervózňovalo pouhé pomýšlení na všechna ta varování a žádosti o údržbu, co tam dole ve tmě svítí: rtuťový uzávěr plnidla, souč. č. 5974-30, poškozeno, vyměnit... a já nemám ponětí, co to znamená. Všechny údaje o TlakoDynech jsem si stáhl i do uchomáče, netušil jsem, koho s tím budu otravovat, ale svinsky jistě jsem věděl, že tady u nás mi s tím nikdo nepomůže.

„Co s tím chceš podniknout?“

Škubl jsem sebou a rozhlédl se. Suze se doplížila až ke mně.

Pokrčil jsem rameny. „Nemám páru. Asi začnu shánět někoho, kdo by nám s tím moh pomoci.“

„Je to zákonem chráněný. Nesmíš odsud tu projektovou dokumentaci vynést. Smaž to.“

„Co blbneš, je to veřejně dostupný.“ Vstal jsem a vrazil si uchomáč zátky do ucha. Šmátla po něm, ale uhnul jsem se a vykročil jsem ke dveřím.

Rozběhla se za mnou, ta ubohá hora svalů. „Hele, taky tě můžu vyrazit!“

„Abych to dřív nesbalil sám.“ Trhl jsem dveřmi dozorny a vypadl jsem.

„Hej! Vrat' se! Jsem tvoje šéfka.“ Hlas za mnou zněl na chodbu a slábl. „Já tomu tady poručím, kurva. Můžu ti dát padáka! Je to v manuálu! Našla jsem si to! Nejsi jedinej, kdo umí číst! Našla jsem si to! Můžu ti dát padáka! A já to udělám!“ Dostala záchvat zuřivosti jako dítě. Řvala pořád dál, i když se dveře dozorny dovřely a nebylo skoro nic slyšet.

Nakonec jsem se venku jen procházel na sluníčku v parku, pozoroval trogy a přemýšlel, co udělám, abych co nejvíc nasral Boha za to, že jsem skejsnul pod magorem, jako je Suze. Napadlo mě zavolat Maggii, jestli se se mnou nechce sejít, ale neměl jsem naládu jí vykládat o práci – když jsem se jí něco snažil vysvětlovat, většinou jen vymýšlela nesmyslné nápady, jak to spravit, anebo si myslela, že to, o čem mluvím, není nic až tak vážného. A kdybych jí zavolal v půlce pracovního dne, určitě by se divila, proč jsem odešel tak brzy, ptala by se, co se stalo, a kdyby mi pak poradila, co se Suze, a já to odmítl, jen by se naštvala.

Pořád jsem míjel trogy, šukali a usmívali se. Mávali na mě, ať si jdu hrát taky. Já jim jen zamával a šel jsem dál. Jedna nejspíš byla opravdová holka, protože byla víc než viditelně těhotná, píchala s pár kamarády a já byl zase rád, že Maggie není se mnou. Má dost těžkou hlavu z toho, jak se snaží otěhotnět, než aby se dívala, jak se trogové množí.

Ale nebylo by špatné předhodit trogům Suze. Je skoro tak blbá jako oni. Panejo, mám kolem sebe samé pitomce. Musím si najít novou práci. Nějakou, která láká nadanější lidi než čištění odpadních vod. Přemítal jsem, jak vážně to Suze myslela s tím, že mi dá výpověď. Je v manuálech vážně něco, co jsme všichni přehlídli a co se týká přijímání a propouštění lidí? A potom mě napadlo, jak vážně to já sám myslím s tím, že odejdu. Jasně, Suze nesnáším. Ale jak si jeden má najít lepší práci, když nedodělal střední školu, o vysoké nemluvě?

Najednou jsem strnul. Náhlé osvětlení. Univerzita. Kolumbijská. Tam by mi třeba pomohli. Tam se třeba najde nějaký chytrolín, co

bude rozumět všem těm informacím o TlakoDynech. Na fakultě strojírenství nebo tak něco. Vždyť i ti jsou závislí na čerpadle šest. Mám na ně páku.

Vyrazil jsem pryč z centra metrem, s celou smečkou totálně nakrknutých lidí, co jeli z práce, všichni se na sebe jenom mračili a chovali se, jako že jim druhý krade kus území, když si vedle nich sedne. Nakonec jsem jenom visel na popruhu a sledoval dva dědky, jak na sebe přes vagon vztekle syčí, a na Osmašedesáté se souprava porouchala a dál jsme všichni museli pěšky.

Pořád jsem míjel chumly trogů, co se flákali po chodnících. Pár nejchytřejších žebralo, ale většinou se jen tak klátili. Bylo by mi trapné, že se musím prodírat orgiemi, ale vlastně jsem spíš záviděl. Pořád jsem si říkal, jak to, sakra, že já se tu musím prodírat letním smogem celý zpocený a šlukovat z inhalátoru, zatímco Suze a Chee a Zoo si pěkně sedí v klimatizovaném pohodlíčku a v zásadě nedělají nic.

Co to se mnou je? Proč pořád já se musím snažit něco spravovat? Mercati byl taky takový, pořád toho na sebe bral víc a víc a nakonec se dřel jako mezek a rakovina ho sežrala zevnitř. Makal tak hrozně, až mám dojem, jestli ke konci nebyl rád, že to balí, čistě jenom aby si konečně odpočal.

Maggie pořád říká, že mi toho nakládají moc, a jak jsem se tak vláčel jako vůl po Broadwayi, říkal jsem si, že má asi pravdu. Jenomže zase kdybych to nechal na Cheem a na Suze, už bych teď nešel po ulici, ale plaval po řece jménem Broadway, co je ze samých sraček a chemikálií. Maggie by řekla, že to je problém někoho jiného, ale to si myslí jenom proto, že když spláchne záchod, tak to pořád funguje. Nakonec to vypadá, že prostě jsou lidi, co musejí prošťouchnout všechny sračky, a jiní přišli na to, jak si jenom užívat.

Půl hodiny nato jsem se celý zpocený a pokrytý špínou ulice a v ruce s poloprázdnou lahví rehydratačního nápoje Parák, kterou jsem ukradl jednomu nepozornému trogovi, provalil branami areálu Kolumbijské až na hlavní nádvoří, kde okamžitě začaly potíže.

Pořád jsem šel podle ukazatelů k fakultě strojírenství, ale ty mě jenom vodily dokolečka. Mohl bych se zeptat na cestu – nejsem jeden z těch, co to nedokážou – ale ono je to děsně trapné, vypadal

bych, jako že neumím jít podle jednoduchých ukazatelů, tak jsem se nezeptal.

A stejně, koho jako? Na nádvoří byla fůra mládeže, všichni se tam váleli a na sobě neměli skoro nic a vypadali, jako že si zakládají vlastní troži kolonii, ale mně se s nimi mluvit nechtělo. Nejsem pruderní, jenže nějakou hranici si člověk stanovit musí.

Nakonec jsem se úplně ztratil, potácel jsem se od budovy k budově, motal jsem se mezi spleť velikých a starých domů v římském stylu nebo jako z dob Bena Franklina: samé sloupy a cihly a zelená náměstíčka – a vůbec to tu vypadalo jako by měl za chvíli začít pršet beton, a já se snažil přijít na to, proč nerozumím těm ukazatelům.

Nakonec jsem polknul pýchu a zeptal jsem se na cestu několika těch polonahých děcek.

Na lidech z vejšek mě vždycky napruží, že se pořád chovají, jako by byli chytřejší než vy. A nejhorší jsou študáci z bohatých rodin a soukromých škol, co mají vždycky umetenou cestičku. Pořád jsem se toho výkvětu národa vypytaval na cestu, snažil jsem se je přimět, aby mi pověděli, kudy ke strojírenské fakultě, k její budově, co já vím, kruci, jenže oni si mě jenom prohlíželi od hlavy k patě a brebentili jako opice anebo se smáli celí zhulení eřáčem a šli si po svém. Pár jich pokrčilo rameny a řeklo „co já vim?“ – to bylo maximum, co jsem z nich dostal.

Vzdal jsem to a jenom jsem se dál motal. Nevím, jak dlouho to toulání trvalo. Nakonec jsem na jednom nádvoří našel velikou starou budovu, byla vysoká a hranatá a měla sloupy jako Parthenon. Na schodech se na sluníčku rozvalovali nějakí studenti, ale jinak to byla jedna z nejklidnějších částí kampusu, na jaké jsem narazil.

Na prvních dveřích, které jsem zkusil, byly řetězy, na druhých taky, ale pak jsem našel jedny, kde řetěz jenom volně visel, ve dvou těžkých kusech, na jednom z nich se houpal starý a odemčený visací zámek. Študáci na schodech si mě nevšimli, tak jsem zabral za dveře.

Vevnitř jenom ticho a prach. Od stropu visely veliké staré lustry, které se leskly v naoranžovělém světle, co se procedilo přes špínu v oknech. To světlo na mě působilo, jako by se den chýlil ke konci a

slunce už skoro zapadalo, i když bylo jenom krátce po poledni. Na všem těžká duchna prachu; na podlaze a stolech na čtení a na židličkách a na počítačích, všechno potáhl silný šedý povlak.

„Haló?“

Nikdo se neozval. Můj hlas odezněl a utichl, jako by ten zvuk budova prostě pohltila. Začal jsem se po ní toulat, náhodně jsem si vybíral dveře: čítárny, studijní pulty, další mrtvé počítače, ale hlavně knihy. Spousty uliček se spoustami regálů. Jedna místnost za druhou a všechny k prasknutí plné knih, které byly do jedné pokryté silnou vrstvou prachu.

Knihovna. Jasně, sakra, veliká knihovna uprostřed univerzity a uvnitř ani noha. Na podlaze byly stopy a obaly od eřáče a od kondomů a flašky od alkoholu, takže lidi sem museli přijít a zase odejít, ale i ty odpadky na sobě měly vrstvičku prachu.

V některých místnostech byly knihy vyházené z regálů, jako by tudy proletělo tornádo. V jednom sále si z nich někdo udělal táborák. Ležely na veliké kupě, úplně spálené, halda popela a stránek a vazeb, spleť začernalých fosilií, které se drolily na prášek, když jsem k nim přidřepal a dotkl se jich. Honem jsem zase vstal a otřel si ruce do kalhot. Bylo to jako osahávat něčí kostru.

Pořád jsem se toulal a přejížděl prsty po policích a prohlížel si prach, který se z nich valil jako miniaturní cementový déšť. Náhodně jsem si vytáhl knihu. Prach se zase vyvalil, až ke mně do tváře. Rozkašlal jsem se. V prsou mě zabořilo, nadýchl jsem se z inhalátoru. V šeru jsem sotva rozeznával titul: *Postosvobozencká Amerika: moderní perspektiva*. Když jsem ji otevřel, hřbet zapraskal.

„Co tady děláte?“

Uskočil jsem a upustil jsem knihu. Kolem se vznesl prach. Na konci uličky mezi regály stála stará paní, shrbená jako čarodějnice. Kulhala ke mně. Zopakovala ostře otázku. „Co tady děláte?“

„Ztratil jsem se. Snažím se najít fakultu strojírenství.“

Byla to ošklivá stará paní: jaterní skvrny a obličej jedna vráska. Kůže jí volně visela. Vypadala tak na tisíc let, a ne tak jako vkusně a moudře, to spíš zdemolovaně a jako prožraná od molů. V rukou držela něco plochého a stříbřitého. Pistoli.

Couvl jsem ještě o krok.

Zvedla zbraň. „Tam ne. Jděte, kudy jste přišel.“ Ukázala mi hlavní pistole. „Zmizte.“

Zaváhal jsem.

Trochu se usmála, takže jsem uviděl pahýly a mezery po zubech. „Nebudu střílet, pokud mi k tomu nedáte důvod.“ Zase máchla zbraní. „Tak honem. Tady nemáte co dělat.“ Rázně a s autoritou mě hnala přes knihovnu zpátky k hlavnímu vchodu. Ten otevřela a ukázala mi pistolí. „Běžte. Honem.“

„Počkejte. Prosím. Nemůžete mi aspoň povědět, kde je ta strojírenská fakulta?“

„Dávno ji zavřeli. A už zmizte.“

„Musí tu nějaká být!“

„Nemusí. Běžte. Padejte.“ Zase na mě namířila. „Honem.“

Chytil jsem se dveří. „Tak aspoň určitě znáte někoho, kdo by mi pomohl.“ Mluvil jsem rychle, snažil jsem se to vyhrknout celé, než zmáčkne spoušť. „Pracuju u čerpadel v městské čistírně odpadních vod. Čerpadla odcházejí a já nevím, jak je opravit. Potřebuju někoho, kdo má technické znalosti.“

Vrtěla hlavou a zase začala máchat pistolí. Zkusil jsem to ještě jednou. „Prosím! Musíte mi pomoci. Nikdo se mnou nechce mluvit, jenže jestli neseženu pomoc, budete se topit ve svinstvu. Čerpadlo šest obsluhuje i univerzitu a *já nevím, jak ho mám opravit!*“

Zarazila se. Naklonila hlavu, nejdřív na jednu, pak na druhou stranu. „Povídejte dál.“

Krátce jsem jí shrnul ty problémy s TlakoDyny. Když jsem skončil, zavrtěla hlavou a odvrátila se. „Byla to jenom ztráta času. Strojírenskou fakultu nemáme už přes dvacet let.“ Došla k jednomu čtecímu stolu a pár máchnutími rukou rozehnala prach. Pak si odtáhla židli a totéž udělala s ní. Posadila se, pistoli odložila na stůl, kývla na mě, ať si sednu taky.

Opatrně jsem si očistil židli. Všimla si, jak se mi oči pořád zatoulávají k pistoli, a zasmála se. Zvedla ji a dala si ji do kapsy zchátralého svetru. „Nemějte strach, po vás střílet nebudu. Mám to jenom pro případ, že by studenti začali být agresivní. Už se to moc často nestává, ale jeden nikdy neví...“ Nedořekla a podívala se dveřmi ven, na nádvoří.

„Jak to, že nemáte fakultu strojírenství?“

Pohled jí přeskočil zpátky ke mně. „Přesně z toho důvodu, proč jsem zavřela knihovnu.“ Zasmála se. „Nemůžeme dovolit studentům, aby si tady volně pobíhali, že?“ Chvilku si mě zamyšleně prohlížela. „Překvapuje mě, že jste se dostal dovnitř. Asi už stárnu, že jsem zapoměla zamknout.“

„Vy vždycky zamykáte? Neměl by knihovník spíš...“

„Já nejsem knihovnice,“ přerušila mě. „Co umřel Herman Hsu, žádného knihovníka tu nemáme.“ Zasmála se. „Jsem jenom přestárlá profesorská panička. Nebožtík manžel učíval organickou chemii.“

„Tak to vy jste dala na dveře řetězy?“

„Nebyl nikdo jiný, kdo by to udělal. Prostě jsem si všimla, že si tu studenti pořádají mejdany, a došlo mi, že se něco musí udělat, než to celé podpálí, sakra.“ Zabubnovala kostnatými prsty na stole, až se rozlétly obláčky prachu, dál si mě prohlížela. „A kdybych vám dala klíče od knihovny,“ ozvala se konečně, „mohl byste si zjistit, co potřebujete? Myslím o těch čerpadlech? Naučit se, jak fungují? A třeba je pak opravit?“

„Pochybuju. Proto jsem přišel sem.“ Vytáhl jsem si uchomáč. „Projektovou dokumentaci už mám. Potřebuju jenom někoho, kdo by se v tom vyznal.“

„Tady vám nikdo nepomůže.“ Napjatě se usmála. „Já měla doktorát ze sociální psychologie, nebyla jsem inženýrka. A nikdo jiný tu vlastně není. Pokud nepočítáte tamty.“ Máchla rukou ke studentům za okny, co šukali na nádvořích. „A myslíte, že by někdo z nich těm vašim plánům rozuměl?“

Zašmudlanými skly ve dveřích jsem viděl na ty mladé na schodech. Už se svlékli úplně, souložili, culili se a bylo jim fajn. Jedna holka mě přes sklo zahlédla a zamávala, ať jdu taky. Když jsem zavrtěl hlavou, jen pokrčila rameny a šukala dál.

Stařena si mě supím pohledem prohlížela. „Chápete, co tím myslím?“

Holka se zase dostala do rytmu. Ušklíbla se, že se na ni dívám, zase mávla, ať si jdu ven hrát. Už by potřebovala jenom veliké žluté oči a byl by z ní dokonalý trog.

Já jsem oči zavřel a pak znovu otevřel. Nic se nezměnilo. Venku byla pořád ta holka a její roztomilí kamarádíci. Všichni skotačili a dobře se bavili.

„Naděje národa,“ ucedila stará paní.

Uprostřed nádvoří se svlékali další studenti, ani jednomu nevadilo, že to dělají všem na očích, nikdo se nestaral, kdo se dívá a kdo si co myslí. Několik stovek studentů a ani jeden z nich neměl knihu, sešit, pera, papír, počítač.

Stařena se rozesmála. „Netvařte se tak překvapeně. Netvrďte mi, že někdo vašeho formátu si toho nevšiml.“ Odmlčela se, chvíli počkala, pak na mě nevěřícně upřela zraky. „Co trogové? A betonový déšť? Poruchy reprodukce? Nikdy vás nic z toho neudivovalo?“ Potřásla hlavou. „Tak to jste hloupější, než jsem si myslela.“

„Ale...“ odkašlal jsem si. „Jak se to mohlo... myslím jako...“ Nedokázal jsem větu dokončit.

„Chemie byl manželův obor.“ Mžourala na souložící děti na schodech a propletené na trávníku, pak potřásla hlavou a pokrčila rameny. „Na to téma je spousta knih. Nějakou dobu o tom dokonce vycházely články v časopisech. ‚Proč kojení dobré není.‘ A tak.“ Netrpělivě máchla rukou. „My s Rohitem jsme si toho moc nevšimli, jenže pak to začalo vypadat, že jeho studenti jsou rok od roku hloupější.“ Uchechtla se. „Potom jim udělal testy – a byla to pravda.“

„Nemůžeme se všichni měnit v trogy.“ Zvedl jsem ruku s láhví Pařáku. „Jak to, že jsem si koupil tuhle flašku, nebo uchomáč, nebo slaninu, nebo vůbec něco? Někdo to musí vyrábět.“

„Vy jste sehnal slaninu? Kde?“ Zaujatě se předklonila.

„Já ne, to žena. Poslední balení.“

Vzdychla a zase se narovнала. „To je jedno. Stejně bych to neměla čím kousat.“ Zadívala se na moji láhev. „Kdo ví? Třeba máte pravdu. Třeba není až tak zle. Ale tohle je nejdelší rozhovor, který jsem s někým měla od Rohitovy smrti; vypadá to, že většina lidí se už na nic nedokáže tak soustředit, jako to bývalo.“ Zadívala se na mě. „Možná ta vaše flaška jednom znamená, že někde je továrna,

kteřá funguje jako dřív ta vaše čerpadla. A dokud se v ní něco vážnějšiho neporouchá, budeme to všichni moct pít dál.“

„To není tak hrozné.“

„Snad ne.“ Pokřčila rameny. „A mně už na tom stejně nesejde. Brzo půjdu pod drn. A pak už to bude váš problém.“

Když jsem vyšel z univerzity, byla tma. Měl jsem plnou tašku knih a nikdo nevěděł, že jsem si je vzal. Stará paní se nestarala, jestli je výpůjčka řádná nebo ne, jen mávla rukou, ať si jich naberu, kolik chci, a potom mi dala klíče a povídá, ať za sebou zamknu, až budu odcházet.

Ze všech knih div ven nepadaly samé rovnice a schémata. Probíral jsem se jednou po druhé, vždycky jsem chvíli četl a pak jsem to vzdal a otevřel další. Nerozuměl jsem ničemu. Jako byste se snažili číst dřív, než se naučíte abecedu. Mercati měl pravdu. Měl jsem na škole vydržet. Hůř než ta omladina z Kolumbijské bych si nejspíš nevedl.

Venku na ulici už půlka budov potemněla. Nějaký částečný výpadek sítě, co se valí jako vlna přes celou Broadway. Jedna strana ulice má elektrinu a je veselá a jasná. Ta druhá poblikává svíčkami, jsou v oknech všech bytů, vypadají strašidelně, vážně pěkná atmosféřka.

Pár ulic odsud se rozlehlo dunění betonového deště. Neubráníl jsem se zachvění. Najednou bylo všechno tak strašidelné. Jako by se mi ta stará paní nakláníla přes rameno a ukazovala mi, co ještě všechno je v havarijním stavu. Prázdné automaty. Auta, co se už roky nehnula z místa. Trhliny v chodnících. Moč ve strouhách u vozovky.

Jak by to všechno mělo vypadat normálně?

Přinutil jsem se vidět i ty dobré věci. Pořád tu jsou lidi, chodí do tanečních klubů, do restaurací, procházejí se po centru města i mimo ně, navštěvují rodiče. Děcka na skejtech jezdí kolem nás a trogové píchají v uličkách. Krabice několika pouličních prodavačů jsou plné bagelů v celofánu a pod světly se zeleně lesknou početné řady láhví Pařáku, pořád je jich slušná zásoba, jen si je koupit. Hodně věcí dál funguje. Wicky je pořád bezva klub, i když Max potřebuje trochu

pomocť, aby nezapomínal doobjednávat. A Miku s Gabem se narodilo dítě, i když se jim to povedlo až po třech letech snahy. Nesmím si dovolit myšlenky na to, jestli z jejich dítěte nebude něco, jako jsou ti šťudáci na nádvořích univerzity. Ještě se neporouchalo všechno.

A podzemka, jako by mi to chtěla dokázat, jela bez poruchy až do mojí přestupní stanice. Někde na trase nejspíš mají pár maniků, jako jsem já, co ještě pořád umějí číst plány a pamatují si, co je v práci potřeba a že po sobě jenom nemají v dozorně házet toaletákem. Kdo to asi tak je, napadlo mě. A pak jsem si řekl, jestli si i oni všimli, jak je děsně těžké něco udělat.

Když jsem se vrátil domů, Maggie už byla v posteli. Dal jsem jí pusu a ona se napůl probírala. Odhrnula si z tváře vlasy. „Nechala jsem ti samoohřívací burrito. Trouba pořád nefunguje.“

„Promiň, já zapomněl. Hned ji opravím.“

„To nic.“ Odvalila se ode mě a přitáhla si přikrývku až ke krku. Chvilku jsem si myslel, že zase usnula, ale pak se ozvalo: „Trave?“

„Hm?“

„Mám menstruaci.“

Posadil jsem se vedle ní a začal jsem jí masírovat záda. „Jak to snášíš?“

„V poho. Třeba to klapne příště.“ Už se zase propadala do spánku. „Člověk prostě musí zůstat optimista, no ne?“

„Správně, holka.“ Pořád jsem jí hladil záda. „Dobře děláš.“

Když usnula, vrátil jsem se do kuchyně. Našel jsem samoohřívací burrito, zatrásl jsem jím a roztrhl jsem balení, držel jsem je jenom špičkami prstů, abych se nespálil. Ukousl jsem sousto a usoudil jsem, že výroba burritos pořád funguje dobře. Všechny knihy jsem svalil na kuchyňský stůl, upřel jsem na ně pohled a pokoušel jsem se rozhodnout, odkud začnu.

Otevřenými okny kuchyně jsem odněkud z parku zase uslyšel bubnování betonového deště. Zadíval jsem se do tmy tečkované od svíček. Ne moc daleko odsud, ale hluboko v podzemí supí a maká devět čerpadel; maličké signálky blikají a zhasínají, samé errorry, záznamy o údržbě chrlí seznamy žádostí, všechny pumpy se teď dřou trochu víc, protože čerpadlo šest nefunguje. Ale ostatní pořád běží.

Lidi, kteří je postavili, odvedli dobrou práci. Při troše štěstí poběží čerpadla ještě dlouho.

Náhodně jsem si vybral knihu a dal jsem se do čtení.

